GENERALINIO ADVOKATO
ANTHONY MICHAEL COLLINS IŠVADA,
pateikta 2024 m. spalio 4 d.[1]

Byla C-583/23 [Delda][i]

AK
prieš
Ministère public

(*Cour de cassation* (Kasacinis Teismas, Prancūzija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teisminis bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Direktyva 2014/41/ES – Europos tyrimo orderis baudžiamosiose bylose – Materialinė taikymo sritis – Sąvoka „tyrimo priemonė“ – Nutarties dėl kaltinamojo akto, kurioje taip pat nurodyta skirti kardomąjį kalinimą ir sumokėti užstatą, įteikimas – Kaltinamojo apklausa“

Įvadas

1. Šis *Cour de cassation* (Kasacinis Teismas, Prancūzija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2014 m. balandžio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/41/ES dėl Europos tyrimo orderio baudžiamosiose bylose[2] 1 ir 3 straipsnių išaiškinimo. Šis prašymas parengtas nagrinėjant Ispanijos pilietės, suimtos Prancūzijoje, pateiktą kasacinį skundą dėl *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas, Prancūzija) ikiteisminio tyrimo teisėjų kolegijos sprendimo, kuriuo buvo atmestas jos prašymas panaikinti jos apklausos, Prancūzijos ikiteisminio tyrimo teisėjo atliktos vykdant Ispanijos teisminių institucijų išduotą Europos tyrimo orderį, protokolą.

2. Ši byla leis Teisingumo Teismui pateikti paaiškinimų dėl Europos tyrimo orderio materialinės taikymo srities, konkrečiau kalbant – dėl sąvokos „tyrimo priemonės“, kaip jos suprantamos pagal minėtas Direktyvos 2014/41 nuostatas ir kurias taikyti gali būti prašoma pagal tokį orderį.

[1] Originalo kalba: prancūzų.

[i] Šios bylos pavadinimas išgalvotas. Jis neatitinka jokios bylos šalies tikrojo vardo, pavardės ar pavadinimo.

[2] OL L 130, 2014, p. 1.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Konvencija dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose

3. Konvencijos dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose [3] (toliau – 2000 m. gegužės 29 d. Konvencija) 5 straipsnyje „Procesinių dokumentų siuntimas ir įteikimas“ nurodyta:

„1. Kitos valstybės narės teritorijoje esantiems asmenims skirtus procesinius dokumentus kiekviena valstybė narė siunčia tiesiogiai paštu.

2. Procesiniai dokumentai gali būti siunčiami per prašomosios valstybės narės kompetentingas institucijas tik tuomet, jei:

a) asmens, kuriam skirtas dokumentas, nežinomas adresas arba nežinomas tikslus jo adresas arba

b) pagal atitinkamas prašančiosios valstybės narės procesinės teisės nuostatas reikalaujama, kad būtų pateiktas procesinio dokumento įteikimą patvirtinantis dokumentas, kurio negalima gauti jį siunčiant paštu, arba

c) nebuvo galimybės pristatyti dokumentą paštu, arba

d) prašančioji valstybė narė turi pagrindą manyti, kad siuntimas paštu bus neefektyvus ar netinkamas.

3. Jei yra priežasčių galvoti, kad adresatas nesupranta dokumento kalbos, dokumentas arba bent jau svarbiausios jo dalys turi būti išverstos į valstybės narės, kurios teritorijoje yra adresatas, kalbą (arba vieną iš kalbų). Jei procesinį dokumentą išdavusi institucija žino, kad adresatas supranta tik kurią nors kitą kalbą, dokumentas arba bent jau svarbiausios jo dalys turi būti išverstos į tą kitą kalbą.

4. Visi procesiniai dokumentai siunčiami kartu su pranešimu, kuriame nurodoma, kad informaciją apie savo teises ir pareigas, susijusias su dokumentu, adresatas gali gauti iš dokumentą išdavusios arba kitos tos valstybės narės institucijos. Šiam pranešimui taip pat taikoma 3 dalis.

<…>“

[3] Tarybos pagal Europos Sąjungos sutarties 34 straipsnį patvirtinta Konvencija dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose (OL C 197, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 1 t., p. 172).

Direktyva 2014/41

4. Direktyvos 2014/41 1 straipsnio „Europos tyrimo orderis ir pareiga jį vykdyti“ 1 dalyje nustatyta:

„Europos tyrimo orderis (ETO) – valstybės narės (toliau – išduodančioji valstybė) teisminės institucijos priimtas arba patvirtintas teisminis sprendimas, kad kitoje valstybėje narėje (toliau – vykdančioji valstybė) būtų įvykdyta viena ar kelios konkrečios tyrimo priemonės siekiant gauti įrodymų pagal šią direktyvą.

ETO taip pat gali būti išduotas tam, kad būtų galima gauti įrodymus, kuriuos jau turi vykdančiosios valstybės kompetentingos institucijos.“

5. Šios direktyvos 3 straipsnis „ETO taikymo sritis“ suformuluotas taip:

„ETO taikomas visoms tyrimo priemonėms, išskyrus: jungtinės tyrimo grupės sudarymui ir jungtinės tyrimo grupės atliekamam įrodymų rinkimui, kaip nustatyta [2000 m. gegužės 29 d. Konvencijos] 13 straipsnyje ir [2002 m. birželio 13 d. Tarybos pamatiniame sprendime 2002/465/TVR dėl jungtinių tyrimo grupių (OL L 162, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 15)], išskyrus atvejus, kai siekiama taikyti: atitinkamai [šios k]onvencijos 13 straipsnio 8 dalį ir [šio p]amatinio sprendimo 1 straipsnio 8 dalį.“

6. Šios direktyvos 9 straipsnio „Pripažinimas ir vykdymas“ 1 ir 2 dalyse nurodyta:

„1. Vykdančioji institucija pripažįsta pagal šią direktyvą perduotą ETO nereikalaudama jokių papildomų formalumų ir užtikrina jo vykdymą tokiu pačiu būdu ir ta pačia tvarka, kaip ir tuo atveju, jei atitinkamą tyrimo priemonę būtų nurodžiusi vykdyti vykdančiosios valstybės institucija, išskyrus atvejus, kai ta institucija nusprendžia remtis vienu iš šioje direktyvoje numatytų nepripažinimo ar nevykdymo pagrindų arba vienu iš atidėjimo pagrindų.

2. Vykdančioji institucija laikosi išduodančiosios institucijos aiškiai nurodytų formalumų ir procedūrų, jei šioje direktyvoje nenumatyta kitaip ir jei tokie formalumai ir procedūros neprieštarauja vykdančiosios valstybės pagrindiniams teisės principams.“

7. Tos pačios direktyvos 10 straipsnyje „Alternatyvios tyrimo priemonės taikymas“ įtvirtinta:

„1. Vykdančioji institucija, jei įmanoma, vykdo kitą nei ETO numatytą tyrimo priemonę, jei:

a) ETO nurodyta tyrimo priemonė nenumatyta vykdančiosios valstybės teisėje arba

b) ETO nurodytos tyrimo priemonės nebūtų galima taikyti panašioje nacionalinėje byloje.

2. Nedarant poveikio 11 straipsniui, 1 dalis netaikoma šioms tyrimo priemonėms, kurias visada turi būti galima taikyti pagal vykdančiosios valstybės teisę:

<…>

c) liudytojo, eksperto, nukentėjusiojo, įtariamojo ar kaltinamojo arba trečiojo asmens apklausai vykdančiosios valstybės teritorijoje;

<…>“

8. Direktyvos 2014/41 24 straipsnio „Apklausa naudojant vaizdo konferenciją ar kitas garso ir vaizdo perdavimo priemones“ 1 dalyje numatyta:

„Jei asmuo yra vykdančiosios valstybės teritorijoje, o išduodančiosios valstybės kompetentingos institucijos turi jį apklausti kaip liudytoją arba ekspertą, išduodančioji institucija gali išduoti ETO, kad liudytojas arba ekspertas būtų apklaustas naudojant vaizdo konferenciją ar kitas garso ir vaizdo perdavimo priemones pagal 5–7 dalis.

Išduodančioji institucija gali taip pat išduoti ETO įtariamojo ar kaltinamojo apklausos naudojant vaizdo konferenciją ar kitas garso ir vaizdo perdavimo priemones tikslu.“

9. Šios direktyvos 34 straipsnio „Ryšys su kitais teisės aktais, sutartimis ir susitarimais“ 1 dalyje nustatyta:

„Šia direktyva nuo 2017 m. gegužės 22 d. pakeičiamos šių konvencijų, taikomų valstybėse narėse, kurioms privaloma ši direktyva, atitinkamos nuostatos, nedarant poveikio jų taikymui tarp valstybių narių ir trečiųjų valstybių ir laikinam jų taikymui pagal 35 straipsnį:

<…>

c) [2000 m. gegužės 29 d. Konvencijos] ir jos protokolo.“

Prancūzijos teisė

10. Prancūzijos *Code de procédure pénale* (Baudžiamojo proceso kodeksas) 694-16 straipsnyje[4] nustatyta:

„Europos tyrimo orderis – tai valstybės narės, vadinamos išduodančiąja valstybe, teisminės institucijos priimtas teisminis sprendimas, kuriuo kitos valstybės narės, vadinamos vykdančiąja valstybe, prašoma naudojant visoms valstybėms bendras formas per tam tikrą laikotarpį savo teritorijoje atlikti tyrimus, kuriais siekiama gauti įrodymų, susijusių su nusikalstama veika, arba pateikti jos jau turimus įrodymus.

Europos tyrimo orderiu taip pat gali būti siekiama laikinai užkirsti kelią objekto, kuris gali būti panaudotas kaip įrodymas, sunaikinimui, pakeitimui, perkėlimui, perdavimui ar perleidimui.

Juo taip pat gali būti siekiama vykdančiojoje valstybėje suimto asmens laikino perdavimo išduodančiajai valstybei, tam, kad išduodančiojoje valstybėje būtų galima atlikti procesinius veiksmus, kuriems reikalingas šio asmens dalyvavimas, arba išduodančiojoje valstybėje suimto asmens laikino perdavimo vykdančiajai valstybei, tam, kad jis dalyvautų šioje valstybėje atliekant prašomus tyrimus.

Pirmesnėse dviejose pastraipose minimi įrodymai gali būti susiję ir su tuo, kad asmuo nevykdo pareigų, kylančių iš apkaltinamojo nuosprendžio, net jei šis nevykdymas nereiškia nusikalstamos veikos.“

[4] Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad Direktyva 2014/41 į Prancūzijos teisę buvo perkelta Prancūzijos baudžiamojo proceso kodekso 694-15 ir paskesniais straipsniais.

Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės, prejudicinis klausimas ir procesas Teisingumo Teisme

11. 2021 m. kovo 1 d. Ispanijos teisminės institucijos išdavė Prancūzijos valdžios institucijoms skirtą Europos tyrimo orderį (toliau – aptariamas Europos tyrimo orderis), kuriame prašė AK, tuo metu suimtai ir atliekančiai bausmę Prancūzijoje, įteikti 2009 m. rugsėjo 30 d. *Juzgado Central de Instrucción nº 4 de la Audiencia Nacional* (Nacionalinio teismo Centrinis ikiteisminio tyrimo teismas Nr. 4, Ispanija) nutartį dėl kaltinamojo akto[5]. Šioje nutartyje taip pat buvo nurodyta skirti kardomąjį kalinimą ir sumokėti užstatą. Aptariamame Europos tyrimo orderyje Ispanijos valdžios institucijos taip pat prašė, kad AK, dalyvaujant savo advokatui, galėtų „dėl atitinkamų veikų pateikti visus įrodymus ir duoti parodymus“.

12. 2021 m. liepos 19 d. *Tribunal judiciaire de Paris* (Paryžiaus pirmosios instancijos teismas, Prancūzija) ikiteisminio tyrimo teisėjas, surašydamas protokolą, įteikė AK, dalyvaujant jos advokatui, šią nutartį dėl kaltinamojo akto, perdavė jai ir jos advokatui šios nutarties kopiją ispanų kalba ir gavo jos parodymus[6].

13. Kitą dieną AK pateikė *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas, Prancūzija) ikiteisminio tyrimo teisėjų kolegijai prašymą pripažinti šią apklausą negaliojančia, iš esmės teigdama, kad Europos tyrimo orderyje negalima prašyti įteikti nutartį dėl kaltinamojo akto, kurioje nurodoma skirti kardomąjį kalinimą ir sumokėti užstatą.

14. 2022 m. balandžio 20 d. sprendimu *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas) ikiteisminio tyrimo teisėjų kolegija šį prašymą atmetė. Ši kolegija pirmiausia konstatavo, kad Ispanijos teisminės institucijos prašė ne tik įteikti AK nutartį dėl kaltinamojo akto, bet ir sudaryti jai galimybę „dėl atitinkamų veikų pateikti visus įrodymus ir duoti parodymus“. Ši kolegija taip pat nurodė, viena vertus, kad aptariamame Europos tyrimo orderyje buvo patikslinta, jog prašomi atlikti veiksmai siejami su „tikrinimu, ar yra padarytos nusikalstamos veikos, atsižvelgiant į visas aplinkybes, galinčias turėti įtakos veikų kvalifikavimui ir padariusių asmenų kaltei“, ir, kita vertus, kad, nors šios institucijos atitinkamoje formoje nepažymėjo langelio „įtariamojo arba kaltinamojo apklausa“, jos aiškiai prašė, kad Prancūzijos ikiteisminio tyrimo teisėjas protokole užfiksuotų AK parodymus dėl nusikalstamų veikų, kurias ji įtariama padariusi. Tuo remdamasi *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas) ikiteisminio tyrimo teisėjų kolegija padarė išvadą, kad šios institucijos, prašydamos, jog AK, dalyvaujant jos advokatui ir paisant teisės į gynybą, patikslintų savo poziciją dėl nusikalstamų veikų, taip paprašė atlikti „tyrimus, kuriais siekiama gauti įrodymų, susijusių su nusikalstama veika“, kaip tai suprantama pagal Prancūzijos baudžiamojo proceso kodekso 694-16 straipsnį.

15. AK pateikė kasacinį skundą dėl šio sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

16. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, jog AK teigia, kad 2022 m. balandžio 20 d. sprendimu *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas) ikiteisminio tyrimo teisėjų kolegija pažeidė Direktyvos 2014/41 1 straipsnį ir Prancūzijos baudžiamojo

[5] AK buvo kaltinama su terorizmu susijusiomis veikomis.

[6] Iš 2021 m. liepos 19 d. protokolo, kurį, Teisingumo Teismui paprašius pateikti informacijos, perdavė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, matyti, kad AK dėl veikų, nurodytų nutartyje dėl kaltinamojo akto, davė šiuos parodymus: „Aš visus šiuos kaltinimus atmetu. Jie grindžiami parodymais, kuriuos kankinimais buvau priversta duoti prieš 20 metų. Jau daug metų tai kartoju ir dar kartą tai pasakiau vykstant Europos [arešto] orderio procedūrai. Mes netgi pateikėme įrodymus ir [*Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas)] atsisakė vykdyti Europos arešto orderį. Nesuprantu, kaip jūs patys galite man įteikti nutartį dėl kaltinamojo akto byloje, dėl kurios Prancūzijos teisingumo institucijos atsisakė vykdyti Europos arešto orderį“.

proceso kodekso 694-16 straipsnį. AK tvirtina, kad Europos tyrimo orderio išdavimo tikslas negali būti „pranešti apie pareikštus kaltinimus ir apie perdavimą nuosprendį priimsiančiam teismui“, nes tokiam pranešimui taikomos kitos bendradarbiavimo priemonės, visų pirma Prancūzijos baudžiamojo proceso kodekso 696-44 straipsnis[7].

17. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo generalinis advokatas, priešingai, mano, kad aptariamu Europos tyrimo orderiu, kuriame numatytos „tyrimo priemonės, neatsiejamos nuo nutarties dėl kaltinamojo akto įteikimo [AK], ir kad teisėjo pareigos ją apklausti dalyvaujant advokatui, kad būtų paisoma teisės į gynybą“, siekiama atlikti tyrimo veiksmus, kuriais siekiama gauti įrodymų, susijusių su nusikalstama veika.

18. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Teisingumo Teismas dar nėra sprendęs dėl Europos tyrimo orderio materialinės taikymo srities ir būtent dėl to, ar jis apima dokumento dėl kaltinamojo akto įteikimą, kuriame yra nurodymas skirti kardomąjį kalinimą ir nurodymas sumokėti užstatą. Jo teigimu, neatrodo, kad būtų galima manyti, jog tinkamas Sąjungos teisės taikymas yra toks akivaizdus, kad dėl jo nekyla jokių pagrįstų abejonių. Šiomis aplinkybėmis *Cour de cassation* (Kasacinis Teismas, Prancūzija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Direktyvos 2014/41 1 ir 3 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad pagal juos valstybės narės teisminei institucijai leidžiama išduoti arba patvirtinti Europos tyrimo orderį, kuriuo siekiama, pirma, įteikti nutartį dėl kaltinamojo akto, kurioje, be kita ko, nurodyta skirti kardomąjį kalinimą ir sumokėti užstatą, ir, antra, apklausti kaltinamąjį, kad jis, dalyvaujant advokatui, galėtų pateikti visas naudingas pastabas dėl toje nutartyje nurodytų nusikalstamų veikų?“

19. AK, Prancūzijos ir Nyderlandų vyriausybės, taip pat Europos Komisija pateikė rašytines pastabas.

20. Atsakydamas į Teisingumo Teismo prašymą pateikti informacijos, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė, kad 2022 m. rugsėjo 9 d. AK buvo perduota Ispanijos teisminėms institucijoms, vykdant tris sprendimus, kuriuos priėmė *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas) ikiteisminio tyrimo teisėjų kolegija[8]. Jis taip pat patikslino, kad šioms institucijoms buvo perduotas 2021 m. liepos 19 d. AK apklausos protokolas.

Analizė

21. Šioje byloje kyla klausimas, ar valstybės narės teisminės institucijos, pasinaudodamos Europos tyrimo orderiu, gali prašyti kitos valstybės narės institucijų, kad šios, viena vertus, kaltinamajam įteiktų nutartį dėl kaltinamojo akto, kurioje taip pat nurodyta skirti kardomąjį kalinimą ir sumokėti užstatą, ir, kita vertus, atliktų šio asmens apklausą, tam, kad šis, dalyvaujant jo advokatui, galėtų pateikti visas, jo manymu, naudingas pastabas dėl toje nutartyje nurodytų nusikalstamų veikų. Siekiant atsakyti į šį klausimą reikia, pirma, nustatyti Europos tyrimo orderio materialinę taikymo sritį ir, antra, patikrinti, ar pirmiau minėtos priemonės gali patekti į šią taikymo sritį.

[7] Šis straipsnis suformuluotas taip: „Užsienyje vykdomo baudžiamojo persekiojimo atveju, kai užsienio valstybės vyriausybė mano, kad apie procesinį dokumentą ar nuosprendį būtina pranešti Prancūzijos teritorijoje gyvenančiam asmeniui, šis dokumentas ar nuosprendis perduodamas pagal 696-8 ir 696-9 straipsniuose nurodytas formas, prireikus su vertimu į prancūzų kalbą. Įteikiama asmeniškai, prokuratūros prašymu. Originalas, kuriuo konstatuojamas įteikimas, tokiu pačiu būdu perduodamas prašančiajai vyriausybei“.

[8] T. y. du sprendimus, priimtus 2018 m. rugsėjo 26 d., ir vieną, priimtą 2019 m. spalio 9 d.

Dėl Europos tyrimo orderio materialinės taikymo srities

22. Direktyvos 2014/41 1 straipsnio 1 dalyje „Europos tyrimo orderis“ apibrėžiamas kaip teisminės institucijos priimtas arba patvirtintas teisminis sprendimas, kad kitoje valstybėje narėje būtų įvykdyta viena ar kelios konkrečios „tyrimo priemonės“ „siekiant gauti įrodymų“ pagal šią direktyvą, įskaitant tuos, kuriuos jau turi pastarosios valstybės narės kompetentingos institucijos.

23. Direktyvos 2014/41 3 straipsnyje, susijusiame su Europos tyrimo orderio taikymo sritimi, bendrai nurodyta, kad jis „taikomas visoms tyrimo priemonėms“. Pagal šį straipsnį į šią taikymo sritį aiškiai neįtraukiami tik jungtinės tyrimo grupės sudarymas ir šios grupės atliekamas įrodymų rinkimas, nes šioms priemonėms taikomos specialios taisyklės, nustatytos 2000 m. gegužės 29 d. Konvencijos 13 straipsnyje ir Pamatiniame sprendime 2002/465[9].

24. Taigi kaip matyti iš Direktyvos 2014/41 8 konstatuojamosios dalies, Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo, kad Europos tyrimo orderio „taikymo sritis [būtų] horizontali“ ir kad jis būtų taikomas „visoms tyrimo priemonėms, kuriomis siekiama surinkti įrodymus“.

25. Direktyvoje 2014/41 nėra nei sąvokos „tyrimo priemonės“ apibrėžties, nei priemonių, kurias galima prašyti vykdyti pagal Europos tyrimo orderį, sąrašo. Tiesa, šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalyje ir 24–31 straipsniuose nurodomos įvairios tyrimo priemonės. Vis dėlto nėra jokio pagrindo manyti, kad šios nuorodos reiškia išsamų tyrimo priemonių, kurios gali būti tokio orderio dalykas, sąrašą. Pirmoje iš šių nuostatų nurodytos tyrimo priemonės, kurias iš esmės turi būti visada galima taikyti pagal vykdančiosios valstybės teisę[10]. O Direktyvos 2014/41 24–31 straipsniuose įtvirtintos konkrečios nuostatos dėl tam tikrų tyrimo priemonių, kurių įgyvendinimas yra specifinis, be kita ko, kiek tai susiję su atsisakymo pagrindais[11].

26. Taip pat pažymėtina, kad Europos tyrimo orderis yra tarpusavio pasitikėjimo ir pripažinimo principais pagrįsta priemonė[12], iš esmės leidžianti išduodančiajai valstybei kitos valstybės narės teritorijoje vykdyti, jos manymu, būtinas tyrimo priemones. Direktyva 2014/41 nustatyta sistema grindžiama pirmiausia požiūriu, kad ši institucija, atsižvelgiant į jos žinias apie atitinkamo tyrimo aplinkybes, geriausiai gali nuspręsti, kokių tyrimo priemonių reikia, tačiau paliekant galimybę vykdančiajai institucijai taikyti kitos rūšies tyrimo priemonę, jeigu Europos tyrimo orderyje nurodytos priemonės jos nacionalinėje teisėje nėra arba jos nebūtų galima taikyti panašioje nacionalinėje procedūroje[13].

[9] Taip pat žr. Direktyvos 2014/41 9 konstatuojamąją dalį, kurioje nurodyta, kad „ši direktyva neturėtų būti taikoma Konvencijoje dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo <…> nurodytam tarpvalstybiniam sekimui“.

[10] Kalbama apie informacijos arba įrodymų, kuriuos jau turi vykdančioji institucija, gavimą, policijos įstaigų arba teisminių institucijų turimose duomenų bazėse esančios informacijos gavimą, liudytojo, eksperto, nukentėjusiojo, įtariamojo ar kaltinamojo arba trečiojo asmens apklausą vykdančiosios valstybės teritorijoje, neprievartines tyrimo priemones, kaip jos apibrėžtos vykdančiosios valstybės teisėje, ir asmenų, turinčių konkretaus telefono numerio abonementą arba IP adresą, tapatybės nustatymą.

[11] Kalbama apie liudytojo, eksperto, įtariamojo arba kaltinamojo apklausą naudojant vaizdo konferenciją ar kitas garso ir vaizdo perdavimo priemones, liudytojo arba eksperto apklausą naudojant telefoninę konferenciją, informacijos apie banko ir kitas finansines sąskaitas gavimą, tyrimo priemones, pagal kurias įrodymus reikia rinkti tikruoju laiku, nuolat ir tam tikrą laikotarpį, kaip antai banko ar kitų finansinių operacijų, kurios vykdomos naudojantis viena ar daugiau nurodytų sąskaitų, kontrolę, kontroliuojamąjį gabenimą vykdančiosios valstybės teritorijoje, slaptųjų tyrimų vykdymą ir telekomunikacijų tinklais perduodamos informacijos perėmimą.

[12] Direktyvos 2014/41 1 straipsnio 2 dalis. Taip pat žr. 2020 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *Staatsanwaltschaft Wien (Suklastoti mokėjimo nurodymai)* (C-584/19, EU:C:2020:1002, 64 punktas).

[13] Direktyvos 2014/41 10 straipsnio 1 dalis ir 10 konstatuojamoji dalis. Pagal šios direktyvos 10 straipsnio 3 dalį vykdančioji institucija taip pat gali vykdyti kitą tyrimo priemonę, nei nurodyta Europos tyrimo orderyje, jei tai leidžia pasiekti tokį patį rezultatą „mažiau pažeidžiant privatumą“.

27. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, pritariu Prancūzijos vyriausybės požiūriui, kad Europos tyrimo orderis – tai priemonė, kurios materialinė taikymo sritis yra labai plati, o sąvoka „tyrimo priemonės“ apima „labai įvairius veiksmus“. Vis dėlto, kaip teigia visos Teisingumo Teisme nagrinėjamos bylos šalys, įskaitant Prancūzijos vyriausybę, vienintelis Europos tyrimo orderyje numatytų tyrimo priemonių vykdymo tikslas – gauti įrodymų [14] ir, jei tenkinamos tam būtinos sąlygos, perduoti juos išduodančiajai institucijai [15].

28. Šį vertinimą patvirtina keli Direktyvos 2014/41 aspektai. Pavyzdžiui, pačioje sąvokos „Europos tyrimo orderis“ apibrėžtyje, pateikiamoje šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalyje, pabrėžiama, kad siekiamas tikslas – leisti išduodančiajai valstybei „gauti įrodymų“. Tai patvirtina ir jos 7 konstatuojamoji dalis („siekiant surinkti įrodymus“), 8 konstatuojamoji dalis („siekiama surinkti įrodymus“), 11 konstatuojamoji dalis („atitinkamų įrodymų rinkimo tikslais“), 24 konstatuojamoji dalis („įrodymų gavimo“) ir 38 konstatuojamoji dalis („rinkti įrodymus“). Be to, iš šios direktyvos 13 straipsnio matyti, kad įrodymai, vykdančiosios valstybės gauti įvykdžius Europos tyrimo orderį, turi būti perduoti išduodančiajai valstybei [16]. Šio straipsnio 4 dalyje šie įrodymai apibūdinami kaip „atitinkami daiktai, dokumentai ar duomenys“ [17]. Taip pat pažymėtina, kad įvairiomis tyrimo priemonėmis, nurodytomis Direktyvos 2014/41 10 straipsnio 2 dalyje ir 24–31 straipsniuose [18], siekiama surinkti įrodymus, skirtus nustatyti, pavyzdžiui, fakto ar veikos buvimą, aplinkybes, kuriomis įvyko faktas ar buvo įvykdyta veika, ir veiką įvykdžiusio asmens tapatybę arba būklę.

29. Tęsdamas tai, kas išdėstyta, pritariu Prancūzijos ir Nyderlandų vyriausybėms, kurios pažymi, kad Direktyvos 2014/41 34 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, jog „baudžiamojo proceso metu bet kokiam objektui, įskaitant finansinį turtą, įvairios laikinosios priemonės gali būti taikomos ne tik įrodymų rinkimo, bet ir konfiskavimo tikslu“, tačiau į šios direktyvos taikymo sritį patenka tik priemonės, kuriomis siekiama pirmojo iš šių tikslų [19].

30. Kitas labai svarbus aspektas matyti iš Direktyvos 2014/41 22 straipsnio 1 dalies ir 23 straipsnio 1 dalies, pagal kurias Europos tyrimo orderis gali būti išduotas siekiant laikinai perduoti suimtą asmenį atitinkamai išduodančiajai valstybei arba vykdančiajai valstybei, bet vien „siekiant įvykdyti įrodymams surinkti skirtą tyrimo priemonę, pagal kurią būtinas to asmens buvimas“ valstybės, kuriai perduoti jį prašoma, teritorijoje. Šios direktyvos 25 konstatuojamojoje dalyje šiuo aspektu patikslinama, kad „tais atvejais, kai [atitinkamas] asmuo kitai valstybei narei turi būti perduodamas siekiant jį patraukti baudžiamojon atsakomybėn, įskaitant tai, kad tas asmuo turi būti perduotas teismui bylos nagrinėjimo teisme tikslais, pagal [2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimą 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34)] turėtų būti išduotas Europos arešto orderis“. Taigi Sprendime *Staatsanwaltschaft Wien (Suklastoti mokėjimo nurodymai)* [20] Teisingumo Teismas pabrėžė, kad Europos tyrimo orderiu baudžiamojoje byloje siekiama kitokio tikslo, nei Europos arešto orderiu: kaip nurodyta Pagrindų

[14] Pritariu Prancūzijos vyriausybės pastabai, kad, „nors sąvoka „įrodymas“ Sąjungos teisėje nėra bendrai apibrėžta, ji plačiąja prasme reiškia priemones, naudojamas siekiant įrodyti faktą ar veiksmą pagal įstatymą leidžiamomis formomis“.

[15] 2021 m. rugsėjo 2 d. Sprendimas *Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster* (C-66/20, EU:C:2021:670, 41 punktas).

[16] Direktyvos 2014/41 13 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa suformuluota taip: „[v]ykdančioji institucija nepagrįstai nedelsdama išduodančiajai valstybei perduoda įvykdžius ETO gautus arba vykdančiosios valstybės kompetentingų institucijų jau turimus įrodymus“.

[17] Taip pat žr. Direktyvos 2014/41 15 straipsnio 1 dalies b punktą.

[18] Žr. šios išvados 10 ir 11 išnašas.

[19] Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad, „kaip pabrėžiama [Direktyvos 2014/41] 34 konstatuojamojoje dalyje, [ši] direktyva reglamentuoja tik laikinąsias priemones įrodymų rinkimo tikslu“ (2020 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Staatsanwaltschaft Wien (Suklastoti mokėjimo nurodymai)*, C-584/19, EU:C:2020:1002, 71 punktas).

[20] 2020 m. gruodžio 8 d. sprendimas (C-584/19, EU:C:2020:1002, 72 punktas).

sprendimo 2002/584 1 straipsnio 1 dalyje, Europos arešto orderio tikslas – suimti ir perduoti prašomą perduoti asmenį siekiant vykdyti baudžiamąjį persekiojimą arba laisvės atėmimo bausmę, arba sprendimą dėl įkalinimo, o Europos tyrimo orderio tikslas, kaip nurodyta Direktyvos 2014/41 1 straipsnio 1 dalyje, – įvykdyti vieną ar kelias tyrimo priemones siekiant gauti įrodymų.

31. Be to, Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad Direktyvos 2014/41 tikslas – pakeisti nevientisą ir sudėtingą įrodymų rinkimo tarpvalstybinio pobūdžio baudžiamosiose bylose sistemą. Šia direktyva siekiama, įdiegus viena priemone (vadinamuoju „Europos tyrimo orderiu“) grindžiamą paprastesnę ir veiksmingesnę sistemą, palengvinti ir paspartinti teismų bendradarbiavimą ir taip prisidėti prie Sąjungai nustatyto tikslo remiantis didesniu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve įgyvendinimo [21]. Taip pat pridurtina, kad Stokholmo programoje, Europos Vadovų Tarybos priimtoje 2009 m. gruodžio 10 ir 11 d., į kurią daroma nuoroda Direktyvos 2014/41 6 konstatuojamojoje dalyje, nurodyta, kad, kuriant „naują modelį“ įrodymų gavimo srityje (vėliau tapsiantį Europos tyrimo orderiu), būtina atsižvelgti pirmiausia į „tradicinės savitarpio teisinės pagalbos sistemos lankstumą“, be to, šis modelis „galėtų būti plačiau taikomas“ ir „turėtų apimti kuo įvairesnių rūšių įrodymus, atsižvelgiant į atitinkamas priemones“ [22].

32. Galiausiai iš Direktyvos 2014/41 34 straipsnio 1 dalies matyti, kad šia direktyva pakeičiamos tik trijų konvencijų, kurioms taikoma ši nuostata, tarp jų – ir 2000 m. gegužės 29 d. Konvencijos, „atitinkamos nuostatos“. Taigi kalbama tik apie šių konvencijų nuostatas, reglamentuojančias tuos pačius klausimus, kaip ir reglamentuojamus šia direktyva, o tai reiškia, kad, kaip teigia Nyderlandų vyriausybė, ji neapima visų galimų savitarpio teisinės pagalbos prašymų. Kitos minėtų konvencijų nuostatos turi būti toliau taikomos tarp valstybių narių.

Dėl klausimo, ar Europos tyrimo orderyje gali būti prašoma tokių priemonių, kaip antai aptariamų pagrindinėje byloje

33. Dėl aptariamo Europos tyrimo orderio pirmosios dalies manau, kaip ir AK, Nyderlandų vyriausybė ir Komisija, kad tokiame orderyje negali būti prašoma įteikti nutartį dėl kaltinamojo akto. Akivaizdu, kad šia priemone nėra siekiama surinkti įrodymus arba, Nyderlandų vyriausybės žodžiais tariant, gauti daiktą, dokumentą ar duomenis siekiant tai panaudoti baudžiamajame procese. Tai procedūrinis formalumas, atliktinas pasibaigus ikiteisminio tyrimo procedūrai, kuris skirtas oficialiai informuoti kaltinamą asmenį apie dėl jo priimtą kaltinamąjį aktą, apie jam pateiktus kaltinimus, taip pat apie jo perdavimą nuosprendį priimsiančiam teismui.

34. Taigi nutarties dėl kaltinamojo akto įteikimo kitoje valstybėje narėje Direktyva 2014/41 nereglamentuoja, jai taikomas kitas teisės aktas, susijęs su savitarpio teisine pagalba baudžiamosiose bylose, nagrinėjamu atveju 2000 m. gegužės 29 d. Konvencija [23], konkrečiau kalbant, jos 5 straipsnis. Kaip pažymi Prancūzijos vyriausybė, iš aiškinamosios ataskaitos dėl šios konvencijos [24] matyti, kad sąvoka „procesiniai dokumentai“, kuri šioje konvencijoje neapibrėžta,

[21] 2024 m. balandžio 30 d. Sprendimas *M. N. („EncroChat“)* (C-670/22, EU:C:2024:372, 86 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[22] Europos Vadovų Taryba, Stokholmo programa – Atvira ir saugi Europa piliečių labui ir saugumui (OL C 115, 2010, p. 1), 3.1.1 punktas.

[23] Tai matyti ir iš 2019 m. birželio mėn. bendro Europos Sąjungos bendradarbiavimo baudžiamosios teisenos srityje agentūros (Eurojustas) ir Europos teisminio tinklo pranešimo dėl Europos tyrimo orderio praktinio taikymo (p. 6), kuriuo remiasi AK ir kuris pateikiamas internete adresu https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/Publications/Reports/2019-06-Joint_Note_EJ-EJN_practical_application_EIO_LT.pdf.

[24] Aiškinamoji ataskaita dėl 2000 m. gegužės 29 d. Konvencijos dėl Europos Sąjungos valstybių narių savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose (OL C 379, 2000, p. 7).

turi būti aiškinama „plačiai“ ir apimanti, pavyzdžiui, „šaukimus ir teismo sprendimus“. Direktyvoje 2014/41 nesant nuostatos dėl procesinių dokumentų įteikimo, atitinkančios 2000 m. gegužės 29 d. Konvencijos 5 straipsnį, pastarasis lieka visiškai taikytinas pagal šios direktyvos 34 straipsnio 1 dalį.

35. Tiesa, galima daryti prielaidą, kad, kaip teigia AK ir Prancūzijos vyriausybė, procesinis dokumentas įteikiamas išrašant Europos tyrimo orderį tuo atveju, jei tai yra tyrimo priemonės, kuria siekiama gauti šiame orderyje nurodytus įrodymus, procesinio taikymo dalis ir tai būtina šiai tyrimo priemonei įvykdyti. Toks sprendimas atitinka savitarpio teisinės pagalbos sistemai rekomenduojamą lankstumo poreikį ir leidžia išvengti to, kad kompetentingos institucijos turėtų siųsti du atskirus orderius, kurių vienas grindžiamas Direktyva 2014/41, o kitas – 2000 m. gegužės 29 d. Konvencijos 5 straipsniu, nes tai prieštarautų šia direktyva siekiamam veiksmingumo tikslui. 2018 m. gruodžio 7 d. paskelbtose Europos teisminio tinklo išvadose dėl Europos tyrimo orderio pažymima, jog „visuotinai pripažįstama“, kad Direktyvos 2014/41 taikymo sritis neapima, be kita ko, „procesinių dokumentų įteikimo ir siuntimo (nebent tai yra [Europos tyrimo orderyje] nurodytos tyrimo priemonės dalis“)[25]. Be to, iš 2020 m. lapkričio mėn. Eurojusto ataskaitos dėl Europos tyrimo orderio matyti, kad procesinio dokumento įteikimas ir siuntimas turėtų būti atskiro teisinės pagalbos prašymo dalykas, nebent „šio dokumento įteikimas yra [Europos tyrimo orderyje] prašomos tyrimo priemonės dalis“[26]. Taip pat bendrame Eurojusto ir Europos teisminio tinklo pranešime, minėtame šios išvados 23 išnašoje, nurodyta, kad „vadovaujantis bendru sutarimu, [Direktyva 2014/41] neapima <…> procesinių dokumentų įteikimo ir siuntimo, nebent dokumento pateikimu prisidedama prie tyrimo priemonės, kuri yra [Europos tyrimo orderio] objektas“. Šios agentūros ir šio tinklo teigimu, „tokiu atveju, kiek tai susiję su tokio dokumento įtraukimu į [Europos tyrimo orderį], turėtų būti laikomasi lankstaus požiūrio pagal [Direktyvos 2014/41] 9 straipsnio 2 dalį“[27].

36. Vis dėlto, kaip ir AK, esu tos nuomonės, kad šios išvados 35 punkte aprašytas atvejis turi būti laikomas principo, pagal kurį procesinių dokumentų įteikimas nepatenka į Europos tyrimo orderio taikymo sritį, išimtimi. Taigi jis turi būti aiškinamas siaurai, tam, kad būtų sudaryta galimybė kartu egzistuoti įvairioms savitarpio teisinės pagalbos baudžiamosiose bylose priemonėms, vienai nesikišant į kitos taikymo sritį, taip pat į procedūras, garantijas ir konkrečias sąlygas, kurios pagal ją numatomos. Šis atvejis galėtų apimti, pavyzdžiui, situaciją, kai atliekant tyrimo veiksmą, kaip antai kratą atitinkamo asmens namuose, būtinas teisminės institucijos sprendimas, pagal kurį leidžiamas šis veiksmas ir apie kurį šiam asmeniui turi būti pranešta iš anksto.

37. Priešingai, manau, kad, kaip teigia AK, nutarties dėl kaltinamojo akto įteikimas minėto atvejo neatitinka. Šiuo baudžiamojo proceso veiksmu, atliekamu užbaigiant ikiteisminio tyrimo procedūrą[28], siekiama atitinkamam asmeniui pranešti apie jam inkriminuojamas veikas ir jų teisinį kvalifikavimą, taip pat konstatuoti, kad jau yra pakankamai įrodymų šiam asmeniui apkaltinti ir perduoti jį nuosprendį priimsiančiam teismui[29]. Kaip teisingai pažymi AK ir Nyderlandų

[25] Žr. šio dokumento, pateikiamo internete adresu https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_RegistryDoc/FR/3096/83/0, p. 2.

[26] Žr. šio dokumento, pateikiamo internete adresu https://www.eurojust.europa.eu/publication/report-eurojust-casework-european-investigation-order, p. 20.

[27] Žr. šio dokumento p. 6.

[28] Prancūzijos vyriausybė nurodo, kad „nutartis dėl kaltinamojo akto <…> paprastai patvirtina tyrimo tarnybų ir galbūt ikiteisminio tyrimo teisėjo atliktų tyrimų pabaigą“.

[29] Nagrinėjamu atveju 2009 m. rugsėjo 30 d. nutarties dėl kaltinamojo akto pirmoje dalyje pateikiama veikų, kuriomis kaltinama AK, santrauka, antroje dalyje nurodoma, kaip šios veikos kvalifikuojamos pagal baudžiamąją teisę, išvardijami prieš AK surinkti įrodymai ir priežastys, dėl kurių reikia nurodyti jai sumokėti užstatą ir skirti jai kardomąjį kalinimą, o trečiojoje dalyje, kuri yra rezoliucinė šio akto dalis, išdėstomi AK pareiškiami kaltinimai, skiriamas kardomasis kalinimas ir nurodoma sumokėti 30 000 EUR užstatą.

vyriausybė, nutartis dėl kaltinamojo akto paprastai būna savarankiškas baudžiamojo persekiojimo dokumentas, galintis atitinkamam asmeniui sukelti rimtų pasekmių. Neaišku, kaip tokio procesinio dokumento įteikimas AK galėtų būti tyrimo priemonės, kuria siekiama gauti įrodymų, dalis ar būtinas šiai priemonei įvykdyti. Grįždamas prie atvejo, kuris yra prejudicinio klausimo dalykas, manau, kad, kaip teigia AK, kaltinamojo apklausai siekiant surinkti įrodymus, neatsižvelgiant į tai, ar toks iš tikrųjų buvo prašymo atlikti apklausą pagrindinėje byloje tikslas [30], nėra nustatyta nutarties dėl kaltinamojo akto įteikimo sąlyga.

38. Aplinkybė, kad nutartyje dėl kaltinamojo akto yra ir nurodymas sumokėti užstatą, mano nuomone, neturi reikšmės išvadai, kad Europos tyrimo orderyje negalima prašyti įteikti tokią nutartį. Akivaizdu, kad toks nurodymas, kuris yra vien papildomo pobūdžio, nėra tyrimo priemonė, kuria siekiama gauti įrodymų, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2014/41 [31].

39. Šios išvados negalima paneigti ir tuo, kad nutartyje dėl kaltinamojo akto yra nurodymas skirti kardomąjį kalinimą, kaip antai aptariamas pagrindinėje byloje. Iš tikrųjų išskyrus Direktyvos 2014/41 22 ir 23 straipsniuose nurodytą konkretų atvejį, kai tyrimo priemonės vykdymo tikslu laikinai perduodami jau suimti asmenys, Europos tyrimo orderyje negali būti prašymo suimti asmenį ar laikyti jį suimtą [32]. Asmens laikino perdavimo atvejis nėra susijęs su situacija, kaip antai aptariama pagrindinėje byloje, kai atitinkamo asmens kardomuoju kalinimu nesiekiama jokio įrodomojo tikslo, to tik prašoma siekiant, kad šis asmuo, po to, kai jam pareiškiami kaltinimai, galėtų atvykti į kompetentingą išduodančiosios valstybės nuosprendį priimsiantį teismą.

40. Dėl antrosios aptariamo Europos tyrimo orderio dalies, t. y. prašymo apklausti kaltinamąjį, kad jis galėtų pateikti visas naudingas pastabas dėl jam įteiktoje nutartyje dėl kaltinamojo akto nurodytų nusikalstamų veikų, jau minėjau, kad Direktyvos 2014/41 10 straipsnio 2 dalies c punkte ir 24 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje tarp tyrimo priemonių, kurių gali būti prašoma tokiame orderyje, aiškiai nurodyta įtariamojo ar kaltinamojo apklausa.

41. Vis dėlto, kaip teisingai pažymi Komisija, toks prašymas apklausti galėtų patekti į Europos tyrimo orderio taikymo sritį tik tuo atveju, jeigu juo iš tikrųjų būtų siekiama surinkti įrodymus. Taip nebūtų, jei prašymu apklausti iš tikrųjų būtų siekiama tik leisti kaltinamajam pasinaudoti teise į gynybą, pateikiant savo pastabas dėl pareikštų kaltinimų. Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad AK ir Prancūzijos vyriausybė nesutaria dėl prašymo apklausti, pateikto aptariamame Europos tyrimo orderyje, dalyko. Ši vyriausybė mano, kad iš šio orderio neabejotinai matyti, jog šiuo prašymu buvo siekiama surinkti įrodymus, o AK tvirtina, kad vienintelis apklausos tikslas buvo užtikrinti jos teisę į gynybą atsižvelgiant į jai pareikštus kaltinimus [33].

42. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti tikslų pagrindinėje byloje aptariamo prašymo apklausti dalyką. Jeigu jis konstatuotų, kad šiuo prašymu nesiekiama gauti įrodymų, reikėtų daryti išvadą, kad tiek šis prašymas, tiek prašymas, susijęs su nutarties dėl kaltinamojo akto įteikimu, nepatenka į Europos tyrimo orderio taikymo sritį. O jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuotų, kad prašymu apklausti iš tikrųjų

[30] Žr. šios išvados 41 punktą.

[31] Nagrinėjamu atveju iš 2009 m. rugsėjo 30 d. nutarties dėl kaltinamojo akto matyti, kad nurodymu sumokėti užstatą siekiama užtikrinti „finansinę atsakomybę, kuri [AK galėtų] kilti ateityje“, jeigu ji būtų pripažinta atsakinga ne tik pagal baudžiamąją teisę, bet ir pagal civilinę teisę.

[32] Šiuo klausimu žr. 2020 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *Staatsanwaltschaft Wien (Suklastoti mokėjimo nurodymai)* (C-584/19, EU:C:2020:1002, 73 punktas).

[33] Šiomis aplinkybėmis AK pažymi, kad kaltinamo asmens teisė dalyvaujant jo advokatui pateikti pastabas dėl šio kaltinimo yra nurodyta Ispanijos baudžiamojo proceso kodekse ir yra nutarties dėl kaltinamojo akto įteikimo procedūros dalis.

buvo siekiama surinkti įrodymus, jis, mano nuomone, galėtų pripažinti pagrįsta šią Europos tyrimo orderio dalį, žinoma, su sąlyga, kad būtų įvykdyti reikalavimai, susiję su tokio orderio turiniu ir forma, nurodyti Direktyvoje 2014/41, taip pat kiti šioje direktyvoje nustatyti reikalavimai [34]. Mano manymu, visišku atsisakymu vykdyti Europos tyrimo orderį remiantis tuo, kad jis negali apimti prašymo įteikti nutartį dėl kaltinamojo akto, būtų nueinama per toli ir prieštaraujama šia direktyva siekiamam veiksmingumo tikslui.

Išvada

43. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Cour de cassation* (Kasacinis Teismas, Prancūzija) pateiktą prejudicinį klausimą:

2014 m. balandžio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/41/ES dėl Europos tyrimo orderio baudžiamosiose bylose 1 ir 3 straipsniai

turi būti aiškinami taip, kad

pagal juos valstybės narės teisminei institucijai neleidžiama išduoti arba patvirtinti Europos tyrimo orderio, kuriuo siekiama, viena vertus, kaltinamajam įteikti nutartį dėl kaltinamojo akto, kurioje taip pat nurodyta skirti kardomąjį kalinimą ir sumokėti užstatą, ir, kita vertus, atlikti kaltinamojo apklausą, kad šis, dalyvaujant jo advokatui, galėtų pateikti visas naudingas pastabas dėl toje nutartyje nurodytų nusikalstamų veikų, jei šios apklausos tikslas iš tikrųjų nėra įrodymų gavimas; prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi tai patikrinti.

[34] Žr., be kita ko, Direktyvos 2014/41 5–7 ir 9 straipsnius.